

הפרדס

מאת יוסף בר יוסף

תיאטרון
בית ליסין
הבי ישראלי

הפרדס

מאת יוסף בר יוסף

בימוי: אבישי מילשטיין

עיצוב תפאורה: ניב מנור

עיצוב תלבושות: אולה שבצוב

מוסיקה: בועז פלג

עיצוב תאורה: עדי שימרוני

תנועה: מוריה זרחיה

משתתפים:

יונה אליאן-קשת - אידה

פלורנס בלוך - צביה

יצחק חזקיה - מנשה צירקין

אברהם סלקטר - בועז

סיון כהן - רקדנית א'

לירון ויגדור - רקדנית ב'

אור ברכה-וצר - רקדנית ג'

הצגה ראשונה: 19.1.2013

משך ההצגה: כשעה וחצי ללא הפסקה

על המחזה

התמזל מזלי ויחד עם זוג ה"אהבים" הגדולים של המחזה נולד לי עם הכתיבה גם מין שד קטן בדמות האח בועז, לא שייך כביכול לנושא המרכזי של הגזמות האהבה, וכמו הרבה דמויות שכביכול לא שייכות הוא קרוב מאוד ללבי.

אני חייב כמובן להזכיר שהמחזה נכתב אחרי העליה הרוסית הגדולה הראשונה של שנות השבעים, ואם הגזמתי קצת באידיאליזציה של אידה, הרי זה ודאי בזכות או באשמת ההתלהבות שלי ושל כולם עם אותה עליה, ועדיין נשאר כאן חטא ההגזמה."

יוסף בר יוסף

מבוא ל"הפרדס" מתוך קובץ כל המחזות "אנשים קשים" שיצא לאור לא מכבר בהוצאת "דביר-כנרת זמורה-ביתן" יחד עם אוניברסיטת באר שבע

"זה התחיל עם חיה, אשתו של חיים, שסיפרה על אבא שלה שהתאלמן, ואיך מחפשים לו שידוך, וכבר נמצאה אחת, והעניין כמעט סוכם, אלא שאז היא הודיעה שהיא רוצה שגם הפרדס יירשם על שמה, בסך הכל פרדסון קטן. "זה לא!" אמרו כולם, כולל האבא. או אז חשבתי על מישהי שלא רוצה את הפרדס, ומזה צמח הפרדס.

מחזה ראוי לשמו, אני מאמין, עוסק בחטא ובעונש - חטא גלוי או סמוי או אורח חיים לא נכון - והצגת תיאטרון היא גם מין ישיבת בית משפט. בהפרדס, זה ברור, מדובר בהגזמות למיניהן. האם אהבת יופי, נדיבות ותום נפלאים כמו אלה של אידה, המורה הרוסיה לבלט, האם גם הם חטא? ייסורים הן מביאות, זה בטוח. האתגר שלי היה להרחיק כלכלת בתכונות ה"טובות והיפות" שלה ועדיין להשאיר אותה דמות אנושית אמינה, גם לא מתוקה מדי. עולה בדעתי, שבתיאור רוע אפשר להרחיק ולהגזים בלי גבול והוא ייראה לנו תמיד אנושי ואמין. לעומת זה אדם שנעניק לו בכתיבה טוב ויופי בלי גבול ייראה לנו תמהוני, או מתוק מדי, לא אמין, שלא לומר מזויף. ואולי מדובר כאן באגדה?

תפוז, קלמנטינה ואשכולית - המשפחה כפרדס

לתוך הפרדס המשפחתי הזה, שבו כל עץ נשען על חברו וגם דוקר אותו פה ושם, נקלעת דמות חדשה ובלתי צפויה. אישה. רקדנית. היא אינה עץ הדר, היא רוצה לרקוד בין העצים, היא זקוקה ליציבות ולקביעות המצויים בפרדס כדי לרחף ולחולל. זקוקה לשורשים כדי לפרוח. זהו אחד המוטיבים המרכזיים שבמחזה - הקונפליקט המתמיד שאנו חווים בין הצורך בהמשכיות ובקביעות, לבין הצורך בשינוי שמשמעותו התפתחות וטומן בחובו סיכוי וסיכון כאחד. קונפליקט לא פתור זה, בין המשכיות לשינוי, מלווה אותנו לאורך החיים, ובגיל המבוגר עשוי להתעצם. החשש מפני שינוי רב יותר, ולפעמים מפחיד ומקבע.

שאלות רבות נשאלות לגבי הגיל המבוגר, ואחת המרכזיות שבהן נוגעת לעולמם הרגשי של אנשים מבוגרים. האם אנשים מבוגרים חווים רגשות באותה עוצמה כמו בגיל צעיר יותר? האם הם שמחים, עצובים, כועסים ואוהבים, כמו אנשים צעירים? האם יש אהבה סוחפת, מציפה וסוערת?

השחקנית הצרפתייה מורו אמרה: "גיל אינו מגן עליך מאהבה, אבל אהבה, במידה מסוימת, מגנה עליך מן הגיל". המחזה שלפנינו מציג סיפור של אהבה רומנטית בין שני אלמנים מבוגרים. מנשה בעל הפרדס, ואידה,

העולה החדשה, המורה לבלט. בסיפור מגולמים רכיבים רבים המלווים אלמנים בגיל המבוגר. בד בבד עם העלייה בתוחלת החיים בתקופתנו מתנסים אלמנים ואלמנות בחוויה של חיים לבד ולעיתים לאורך שנים רבות. לעלייה זו מתלווה חוסר איזון מספרי בין גברים ונשים, אשר לגברים יש בו יתרון המאפשר להם יותר הזדמנויות ליצירת קשרים ונישואים בגיל המבוגר.

ואכן, נראה כי גברים מבוגרים מעוניינים יותר מנשים בקשרים חדשים ואף בנישואין המעניקים להם תמיכה רגשית, פרקטית ובריאותית, אלמנות מבוגרות, שמחות לעיתים לקשר חברי ואינטימי אך מעדיפות להימנע ממחויבויות של נישואים. הרצון לקשר זוגי יכול לסמל הסתגלות פסיכולוגית לאובדן בן הזוג והשלמה עם הסופיות של מותו. פגישה רומנטית או עניין בפגישה רומנטית יכולים להיות תהליך של עיצוב זהות נוספת ושונה מהזהות של אלמן או אלמנה ומרמזת על כוחות וחוזקות הקיימים באדם. אך גם היפוכו של דבר, הרצון ביחסים רומנטיים יכול להיות סמן של תחושת בדידות וחוסר ביחסים בינאישיים משמעותיים. ציפיות ושאיפות רומנטיות לא ממומשות עשויות להוות מקור למצוקה נפשית, לאכזבה ולאי-שביעות רצון.

הצורך הפסיכולוגי בהתקשרות אינו נגרע עם השנים

ואולי אף מתחזק לעת זיקנה, בהיותו מקור חשוב לתחושה שקיים אדם קרוב עליו ניתן לסמוך בשעת מצוקה. לצד תחושת בטחון זו, יחסים בינאישיים בזיקנה ממשיכים להיות מקור של משמעות בחיים, של אהבה ושל תחושת המשכיות.

אחד התהליכים המכאיבים בגיל המבוגר הוא הסתגלות לאלמנות. ישנם אלמנים אשר נצמדים לדמות בן הזוג שהלך לעולמו, מאדירים את דמותו והופכים אותה לדמות מלאכית, לאלו קשה מאוד להתחיל בתהליך של קשרים רומנטיים חדשים. בתהליך ההסתגלות לאובדן בן או בת זוג יש הבדל בין גברים לבין נשים. בדרך כלל, אלמנים נוטים מהר יותר לחפש בת-זוג חדשה לאחר מות נשותיהן, כאשר דמות האישה הראשונה היא דמות אידיאלית והאלמן מתייחס לנישואיו הקודמים כהרמוניים ומאושרים, ולכן הוא נוטה לחפש אישה המתאפיינת בתכונות דומות. כאשר הנישואים הקודמים אינם נתפשים כהרמוניים וחיוביים הוא עשוי לחפש דמות שונה לחלוטין.

במחזה שלפנינו מתאר הגיבור, מנשה, את מערכת יחסי הנישואים שלו כמנוכרת, אשתו הייתה עבורו "כמו אבן בנעל", והוא חווה את יחסיו איתה כדלים ומאכזבים. דמותה של האישה החדשה, אידה, המורה לבלט, שונה לחלוטין, ומסעירה את דמיונו וחיו. לפניו אישה מלאת חיים, דברנית, תוססת, אשר מגלה חום אנושי, ויחסה אליו מלא רך ואהבה. הניגוד הזה בין שתי הנשים מאפשר במידה רבה את היווצרות הקשר הרומנטי החדש המבוסס על מערכת יחסים שונה.

זוגיות חדשה אחרי אלמנות בגיל מבוגר יכולה להוות הזדמנות לחוות אינטימיות וחברות ומהווה הגנה בפני בדידות בזקנה. יש לה, איפוא, פוטנציאל חיובי רב, ואכן נדמה כי במחזה שלפנינו מתחילה להירקם זוגיות מאוחרת חדשה כזו שבה כל-אחד מבני הזוג (גם מנשה וגם אידה) מוצא מענה לצורך האישי באינטימיות וחום אנושי. אך בהמשך אנו נחשפים לצללי העבר הממשיכים לרדוף ולהעיק, לחרדות האנושיות של האח והאחות של מנשה, להיאחזות שלהם בעמדות מוקדמות אשר פורמות את המרקם העדין של מערכת היחסים החדשה.

היווצרות מערכת יחסים בין בני זוג מבוגרים אשר להם משפחות ותיקות קודמות לא נוצרת בחלל ריק, אין זוגיות זו דומה לזוגיות של אנשים צעירים הנמצאים בראשית חייהם. המבנה החדש מתווסף למערכת קיימת, קודמת ופעמים רבות מפר את האיזון העדין הקיים במשפחה הקודמת. עבור בני משפחה רבים, בדרך-כלל בנים ובנות בוגרים, כניסתה או כניסתו של בן זוג חדש, עלול להוות איום על המערכת הישנה. מערכת היחסים החדשה עשויה להתקבל בחשדנות על-ידי בני משפחה וחברים, חלקם עשויים לראות בה משום בגידה, זילות המעמד של בן או בת הזוג שנפטרו, חששות באשר לשינויים במערכת היחסים במשפחה הרב-דורית המוכרת, שבה לכל אחד התפקידים הידועים שלו.

בני-זוג חדשים עשויים לחוש כפולשים, כזרים בתוך המשפחה המלכדת שורות ומונעת כניסה של אדם חדש, רבים חשים מתח גלוי וסמוי המתלווה לכניסה למשפחה החדשה, מעין "הליכה על ביצים" בניסיון לא לפגוע ברגשותיהם של בני המשפחה השונים. בנוסף, עשויים להתעורר חשדות באשר למניעים של בני זוג חדשים בהקשר להיבטים של רכוש. במהלך חייהם צברו בני הזוג פעמים רבות נכסים ורכוש משותפים אשר מבחינת בני המשפחה המורחבת מהווה המשך לקשרים שנרקמו במהלך שנים רבות ושיש בהם הצהרה על מחויבות ונאמנות. קשרים חדשים מאיימים על המשכיות זו של רכוש וממון שנצברו במערכת היחסים הקודמת ומאפילים לא אחת על הזוגיות החדשה. במחזה שלפנינו חשדנות כזו מעוותת ומחלחלת למערכת היחסים הזוגית החדשה דרך עוינותם של האח והאחות של מנשה, אשר רואים בפרדס, סמל להמשכיות המשפחתית ולרכוש המשותף, אשר עשוי ליפול לידיה של האישה החדשה, אידה המורה לבלט.

הפרדס המסמל בכתבי חז"ל את תורת הסוד היהודית, אוצר לא מעט משמעויות וסודות גם במשפחה של מנשה, בועז וצביה. הכניסה לפרדס מזכירה את הסיפור החז"לי על ארבעה שנכנסו לפרדס. רק אחד יצא ממנו. גם במחזה שלפנינו שלושה נשארים בפרדס (בינתיים) ורק דמות אחת יוצאת ממנו. מי נשאר ומדוע? מי עוזב ומדוע? איך הם מתמודדים עם ההזדמנות לשינוי הנפתחת בפניהם? מי גובר על מי במשפחה המבוגרת: השורשים העמוקים או הפריחה? ונסיים באידה, המורה למחול, אשר עליה נאמר במחזה: "אני סיפרתי לך כדי לומר 'לא' ואת השתמשת בזה 'כן'". אידה רוקדת ברוח הפסיכולוגיה החיובית בת זמננו, המתייחסת לחוזקות של האדם ולפוטנציאל הטמון בו בכל גיל ובכל מצב, להתחדש.

כתבו: ד"ר עירית רגב, ד"ר ליאורה בר-טור והפסיכולוגית ניצה איל
מכון צמתיים - ייעוץ פסיכולוגי רב-דורי

שלה את עמי

ניצחון ישראל במלחמת ששת הימים הדהד גם מעבר למסך הברזל, הלהיב קבוצה אידיאליסטית ואיכותית של יהודים ונתן תנופה לגל חדש של זיקה ציונית. רבים חדלו לפחד והעזו לתבוע את זכות ההגירה. השלטונות הסובייטיים הגיבו למחאה הזאת בטקטיקה דו-מסלולית: מקצת מהפעילים היהודיים נשלחו למאסר, על מנת להרתיע את האחרים, וקומץ של פעילים קולניים קיבלו היתרי יציאה, כדי להרחיקם ממוקדי ההשפעה. ההפשרה ביחסים בין ארה"ב לבריה"מ, בראשית שנות השבעים, הביאה להקלה זמנית ומוגבלת במדיניות היתרי היציאה. בסה"כ בין השנים 1967-1985 עלו מברית המועצות לישראל כ-165,000 יהודים. רוב העולים שהגיעו ארצה בגל הזה היו בעלי מודעות יהודית וציונית עמוקה ומוטיבציה גבוהה להשתלב בחברה הישראלית.

ב-1989 בוטלו רוב ההגבלות על היציאה מבריה"מ, כולל לישראל, ועם גל העליה של שנות ה-90, מספר העולים הגיע לכמיליון. אם לפני 1995 עולי ברה"מ עזבו את ארץ מוצאם יותר ממניעים ייחודיים הקשורים למצבם כיהודים (אנטישמיות וכו'), אחרי 1995, כנראה בשל שינוי המצב האובייקטיבי בברית המועצות לשעבר, ההגירה לישראל הונעה יותר ממניעים אוניברסאליים - הרצון לשפר את רמת ואיכות החיים.

במספרם העצום, שינו העולים דוברי הרוסית את פני ישראל בתחומי הכלכלה, החינוך, התרבות ועוד. במקביל להשתלבותם בתחומים רבים של החיים בארץ הם יצרו, במהירות שיא, תרבות-משנה דוברת רוסית רחבת היקף, הכוללת חינוך משלים, עיתונות, ואפילו מעדניות, פאבים ומועדונים.

העליה הביאה ארצה פוטנציאל גדול של הון אנושי. כ-40% מעולי ברה"מ, שהגיעו בשנות התשעים היו בעלי השכלה גבוהה ושיעור גבוה

מבניהם בעלי מקצועות חופשיים, ובכלל זה מספר גדול של אמנים ואינטלקטואלים משטחים שונים. יחס הכבוד להשכלה ולרוחב אופקים אינו קשור רק לרקע הדמוגרפי של העולים, אלא גם למעמדם הגבוה של ההשכלה, המדע והאמנות בתרבות הרוסית.

לא רק אומנים מקצועיים רבים הגיעו, אלא גם שוחרי תרבות. מבחינת החברה הישראלית זוהי "זריקת מרץ תרבותית" שתרומתה לא תסולא בפז. הקהל הרוסי הוא קהל בליני, פעיל, תוסס, נהנתן, ובעל מודעות פנאי מפותחת. הוא אוהב בידור ברמה ובסטנדרטים גבוהים והדבר הביא להתפתחות מואצת ומרשימה של תרבות בילוי ומוסדות בילוי, המשרתים בעיקר את אוכלוסיית העולים. דוברי הרוסית נוהגים לחגוג "בגדול", הן משום שהם אוהבים את "החיים הטובים" ונוטים להחצין רגשות של אושר ושביעות רצון, והן משום שהם הורגלו לנהל חיים נורמאליים בזמני משבר ונמנעו מלשקוע בדיכאון גם כאשר המצב בברה"מ היה קשה.

הבילוי האינטנסיבי של העולים מבטא גם תחושה של שחרור, המפצה על שנות דיכוי ארוכות תחת המשטר הסובייטי העריץ.

צריכת אמנות ובידור ברמה גבוהה היתה מאז ומעולם חלק בלתי נפרד מהתרבות הרוסית הרחבה, ומסורת זו יובאה ארצה על ידי העולים. התיאטרון הוא מוסד בתרבות הסלאבית ואין זה מקרה שאחד ממוקדי האמנות הראשונים שהוקמו בארץ על ידי העולים היה תיאטרון "גשר", שבתוך שנים מעטות זכה לחיבוק חם של הממסד והקהל הישראלי הרחב.

היום הדפוס השכיח בקרב העולים הוא דפוס ביניים אינטגרטיבי, המשלב בין 'טמיעה' ל'היבדלות'. הוא יוצר זהות ממוקפת, הנשענת הן על המרכיב הרוסי-יהודי, המעוגן בארץ המוצא, והן על המרכיב הישראלי, המעוגן בחברה הקולטת ומסורתה. מחקרים מראים שעם הזמן, האוריינטציה "הרוסית" נחלשת ונשאבת לתוך הישראליות הסואנת, ובה בעת לתוך "הצונמי של הקוקה-קולוניזציה" העולמית.

מתוך מאמרו של פרופ' עוז אלמוג, "העלייה הרוסית - ציוני דרך היסטוריים וסוציולוגיים", בתוך האתר אנשים ישראל - המדריך לחברה הישראלית, 2011.

www.peopleil.org

מתוך כתב המלצה לפרס ישראל

מאז עלה ופורסם מחזהו הראשון, "טורא", (1963) ועד היום רכש לו יוסף בר יוסף מעמד יחיד במינו בעולם התיאטרון והספרות העברית: יוצר בעל עולם פואטי ייחודי, חסר פשרות, אשר אינו מתגמש על פי אופנות מתחלפות או הלכי רוח פופולאריים.

מחזותיו לעולם אינם מבקשים את הסנסציוני או הפרובוקטיבי, גם לא הצלחה כלכלית. מודע היטב למקומו על פני הרצף ההיסטורי-ספרותי, ממשיך יוסף מסורת שציכב החל בה, אך ודאי שאינו "ציכב הישראלי". תמיד יוסף בר יוסף, עולם שלם בפני עצמו. בעיני רוחו של כל חובב תיאטרון ישראלי, רוסי או הודי יעלה למשמע שמו רצף של אסוציאציות בלתי נמנעות: אנשים קשים. פרדס. אווירה הדחוסה ברגשות עד להתפקע, אך לעולם לא רגשנית. טרגי-קומדיות שלא רשעותו של האדם מניבה את עלילתן המתגלגלת, כי אם דווקא קטנותו, אין אונותו מכמירת הלב, אין אונות שכל אדם ואדם בעולמו מתנסה בה יום יום.

לכאורה מחזותיו ריאליסטיים: שומרים על אחדות העלילה, הזמן והמקום, מחזיקים דמויות בשר ודם, מליאות ובעלות נפח, וגם הנושאים הנידונים בהם ריאליסטיים לעילא: שידוך שלא עולה יפה, סכסוך סביב בעלות על פרדס, יחסים לא תקינים בין בת להוריה, וכדומה. אלא אין עסקין במחזות פסיכולוגיסטיים, שכמותם נפוצו בעולמנו לרוב בחלקה השני של המאה העשרים. בר יוסף משתמש ביכולת הפיוט הרגישה שלו כדי ללוש את הפיסי חזר ולוש מכל עבריו, עד שיגיע למדרגה של מעבר לפיסי. אל אותה חוויה שאינה ניתנת להיאמר במילים, אך כולה יופי עדין, צרוף ורווי כאב.

לא. במחזותיו הדמויות אינן זוכות לגאולה, גם לא להארה קטנה שתצבע את חייהן באור חדש. נידחותן של הדמויות, פשטותן, ועולם הערכים הנוקשה הכובל את מבטן ימנע מהן תובנות פילוסופיות עמוקות. תחת זאת הן זוכות, לעתים, לחוויה קטנה של זיכור. כל כך קטנה החוויה עד

שבקריאה ראשונה קשה לקרוא או לצופה לעמוד על טיבה, אך מבט רגיש ומעמיק יותר יגלה שאותה חוויה שלרגע נדמתה קטנה וחסרת חשיבות - לדמות היא עולם ומלואו.

מחזותיו של בר יוסף נכתבים מתוך אמונה ואהבה יוקדת לאדם באשר הוא אדם. אלו מחזות שההומניזם המתגלם בהם הוא הומניזם עמוק ושורשי, הומניזם הנובע כולו מלב רחב, ולא מתובנות שכלתניות קרות ומחושבות. העולם הנברא במחזותיו הוא לטעמי ישראלי יותר מכל עולם שהעמיד מחזאי ישראלי אחר: ישראל חושנית, יפה ואומללה, ישראל שכולה צבע, טעם, ריח ומגע, ישראל שכולה ציפיה קודחת לגאולה שלעולם לא תגיע. ודווקא בשל היות מחזותיו מקומיים כל כך - צף ועולה מתוכם היסוד הקוסמופוליטי, המדבר על רגשותיו של כל אדם באשר הוא אדם.

לא במקרה שבים מחזותיו ומועלים בהפקה שניה ושלישית על במותינו. לא במקרה זוכה בר יוסף להצלחה עולמית גורפת וחסרת תקדים ברוסיה, מזרח אירופה, וגם עד הודו הגיע. בר יוסף נותן במחזותיו ביטוי מקורי ואישי לאותה חוויה של בדידות אנושית אקסיסטנציאלית, אותו צורך עז ובלתי נשלט במין אהבה אידילית, בין אם בין הורים לילדיהם ובין אם בין גבר לאישה, אותה ערגה חסרת גבולות, שגם אם לעולם לא תבוא על סיפוקה בעולמנו רווי הפגמים, בכל זאת לעולם תניע את גלגלי חיינו שוב ושוב, מתנדנדים בין הקומי לטראגי.

על כל אלה, בתמצית, מצאתי את יוסף בר יוסף ראוי מאין כמוהו לקבלת פרס ישראל בתחום התיאטרון.

תמיר גרינברג

יוסף בר יוסף < מחזאי

נולד ב-1933, דור שישי בארץ מצד אביו, הסופר יהושע בר יוסף ז"ל, שמשפחתו חיה בצפת ובירושלים, ודור שמיני ואולי יותר מזה מצד אימו, צפורה ז"ל, שמשפחתה חיה בטבריה, בחברון ובירושלים העתיקה. למד ב"חדר" וב"בית ספר עממי דתי לבנים" ואחר כך, בתל אביב, המשיך את לימודיו בבית חינוך תיכון והיה חניך "השומר הצעיר".

באוניברסיטה העברית בירושלים למד לתואר ראשון פילוסופיה יהודית וקבלה וספרות אנגלית. התפרנס בעבודות שונות ובין השאר עבד בצ' הסוחר והיה גם קבלן שיפוצים, עיתונאי ועורך. ב-1954 התפרסם ספר הסיפורים הראשון שלו **שפתיים מלוחות** וב-1963 הועלה המחזה הראשון שלו **טורא** בתיאטרון הקאמרי. מאז כתב במשך ארבעים שנה רק מחזות, ו-14 מהם הוצגו בכל התיאטרונים הרפרטוריים בארץ. בימים אלו מוצג מחזהו **אנשים קשים** בתיאטרון חיפה. רבים ממחזותיו הוצגו ומוצגים בהצלחה רבה גם בערוצי טלוויזיה - בעיקר ברוסיה ובארצות מזרח אירופה, גם בברזיל, הודו וסקוטלנד. כמה מהם מוצגים ברציפות במשך שנים רבות עד היום בתיאטרונים מרכזיים במוסקבה ובפטרבורג. בשנים האחרונות התפרסמו שלושה רומנים שלו, **לא בבית הזה**, **למי איכפת מחלומות ותמרה**.

בשנת 1974 זכה בפרס הנשיא שזר למחזאות
בשנת 2003 זכה בפרס ישראל בתיאטרון

המחזה **הפרדס** הוצג בתיאטרון הבימה בשנת 1985 בבימויו של אהרון אלמוג ובהשתתפות מישא אשרוב, שלמה בר שביט, טובה פרדו ומרים זוהר.

בחז"ל הוצג המחזה:

בשנת 1993 בתיאטרון הדרמתי ע"ש גורקי בסאמארה, רוסיה (ברוסית).
בשנת 1993 בתיאטרון הדרמתי ע"ש לונצ'רסקי, פנזה, רוסיה (ברוסית).
בשנת 2002 בתיאטרון שאוריה, ניו דלהי, הודו (בהינדי).
בשנת 2004 בבאקאו ובפסטיבל יאסי ברומניה (ברומנית).
בשנת 2005 בתיאטרון הדרמטי ביוליאנובסק, רוסיה (ברוסית).

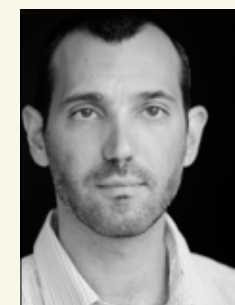
אבישי מילשטיין < בימוי

מחזאי, במאי, מתרגם ודרמטורג. בוגר לימודי בימוי ובלשנות באוניברסיטת מינכן, גרמניה. משנת 1995 הדרמטורג של תיאטרון בית ליסין. משנת 2000, המנהל האמנותי של פסטיבל "פותרחים במה" - פסטיבל בית ליסין למחזאות ישראלית. מבין מחזותיו שהועלו: **אז כמוות** (ציון לשבח, פסטיבל עכו, 1987). בתיאטרון הבימה: **פיבניצה**, **ביום**, **בין השאר**, את ההצגות - בתיאטרון הקאמרי: **כל הציפיות, כל החלומות**, **מאה**. בתיאטרון בית ליסין: **קיסריה סופ"ש**, **הרומן הראשון שלי**, **הפי אנד**. בתיאטרון באר שבע: **בין חברים**. ביום בגרמניה את **רצח** של חנוך לוין בתיאטרון "שאובינה", ואת **מיין קאמפף**, **הסוחר מונציה** בתיאטרון העירוני של פרייבורג, גרמניה, ועוד. מופיע כשחקן בהצגה **מקסי ואני** בתיאטרון בית ליסין, תרגם ועיבד למעלה משלושים מחזות מאנגלית, גרמנית, צרפתית וספרדית. המייסד והמנהל האמנותי הראשון של תיאטרון "נוצר". היה מנהל אמנותי של פסטיבל ישראלדרמה - זרקור על המחזאות הישראלית. מנהל אמנותי שותף בפרויקט "קשרי משפחה" של תיאטרון בית ליסין והתיאטרון העירוני של היידלברג, שבמסגרתו ביום את **תרופה**. מנהל את בית הספר למחזאים של תיאטרון בית ליסין. ביום את **הבנאליות של אהבה** מאת סביון ליברכט שזכתה בפרס התיאטרון כהצגת המחזה המקורי הטובה ביותר לשנת 2010.

ניב מנור < עיצוב תפאורה

בוגר המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון אוניברסיטת תל-אביב. בין ההצגות שעיצב - בתיאטרון בית ליסין: **אהבה זה לא הכל**, **פרינסס מרי**, **7**, **תמונות יפואיות**, **אמא שלו**. בתיאטרון באר שבע: **בוגד**. בתיאטרון הקאמרי: **מאה**. אופרות לילדים - באופרה הישראלית: **חליל הקסם**, **סינדרלה**. בסימפוניטה באר שבע: **נישואי פיגארו**. באופרה קאמרי: **הזמרת הקרחת**, **הרמאי**. באקדמיה למוסיקה תל אביב: **דידו ואיגנאס**, **כך עושות כולן**, **האלמנה העליזה**. באקדמיה למוסיקה ירושלים: **העטלף**, **הנזל וגרטל**. בתזמורת הקאמרית הקיבוצית: **רחמי של טיטוס**.

אולה שבצוב < עיצוב תלבושות

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב לעיצוב במה. בין ההצגות שלהן עיצבה תלבושות - בתיאטרון באר שבע: **קן הקוקיה**, **החולה המדומה**. בתיאטרון בית ליסין: **חלום של לילה בלב קיץ**, **משחק ילדים**, **אביב מתעורר**, **מנדרגולה**, **הקוסם מארץ עוץ**, **מקסי ואני**, **33 וריאציות**, **משאלה אחת ימינה** (תפאורה). בתיאטרון אורנה פורת: **ריקוד משפחתי**, **הקסם של אורנה**, **פרח הלב של ריקדינא**. תפאורה לתל-אביב שלי, **מוסיקה מדברת**. בתיאטרון ארצי לנוער: **ססגוניה**, **וגר זאב עם כבש**. בתיאטרון ירושלים: **מסע בין הקלעים**. בצוותא: **היי יפה**. תמונע: תפאורה להתיבה. בתיאטרון האוניברסיטה: **רומאו ויוליה**, **אנטיגונה**. בפסטיבל עכו - מיצגים: **אובאים**, **נלך לרקוד**. בתיאטרון הסמטה: **אגף 6**. בתיאטרון גשר: **יונה ונער**. זוכת מלגה קרן תרבות אמריקה ישראל 2001-2004. זוכת פרס קיפוד הזהב על עיצוב תלבושות **קברט היי יפה** (2007). זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תלבושות **לחלום של לילה בלב קיץ** (2009) **מנדרגולה** (2011).

בועז פלג < מוסיקה

מלחין, אמן גיטרה ומבצע רב כלי. בוגר האקדמיה למוסיקה בירושלים. זכה בפרס בפסטיבל בית ליסין 2011 על המוסיקה שהלחין להצגה **שתיקה רועמת** מטעם אלי לאון. בין המופעים שהעלה **פלטרו ואני** עם השחקן יוסף כרמון (בכורה בפסטיבל כפר בלום) ו**האצילות מחייבת** במוזיאון תל אביב, יצר את **יצירה גלובאלית** בתערוכת **שער לעולם** מטעם הבורסה לניירות ערך. למד משחק אצל הלל נאמן. זכה בתמיכת מועצת הפיס לתרבות ולאומנות, ובמענק מטעם קרן רבינוביץ'. פעיל בהוראה ובפרויקטים חינוכיים מיוחדים, פיתח והעביר קורסים בינתחומיים למחוננים על הקשר שבין מוסיקה ומתמטיקה.

עדי שמרונאי < עיצוב תאורה

בוגרת החוג לאומנות התיאטרון באוניברסיטת תל אביב, והאקדמיה Mountview בלונדון (התמחות בעיצוב תאורה). עיצבה תאורה להצגות, הופעות מחול ומופעי מוסיקה בארץ ובחול. בין עבודותיה - בתיאטרון הבימה: **לעוף ולרקוד**, **גיבורים**. בתיאטרון בית ליסין: **שינדלה**, **הקוסם מארץ עוץ**, **מימונה**, **אחרון ימיה**, **ילדת הפעמון**. בתיאטרון באר שבע: **משיח**, **הרוזן ממונטה כריסטו**, **פיאף**, **המשרד**, **קן הקוקיה**, **שחק אותה סם**, **הרבה רעש על לא כלום**, **למה לא באת לפני המלחמה?** גלילאו. בתיאטרון הצפון: **עופרה** - **דרמה מוזיקלית**. בתיאטרון חיפה: **הדודה של מנש**, **מחיר הכבוד** (בשיתוף עם חני ורדי). בתיאטרון אורנה פורת: **ארץ קליק במדיטק**: **עץ הדומים תפוס**, **סוד הגן הנעלם**. בתיאטרון הספריה: **תום סויר**, **אריודרצי**, **רומא**, **עד התביעה**, **גייקל והייד**, **היפה והחיה**. גוונים במחול 2011 - **תוכניות ג'וד**. זוכת פרס עיצוב התאורה בפסטיבל להצגות ילדים, חיפה 2011 על ההצגה **ארץ קליק** זוכת פרס עיצוב התאורה להצגה **לב** בפסטיבל עכו 2011.

מוריה זרחיה < תנועה

בוגרת בית הספר לאמנויות הבמה בית צבי, 2004. בין עבודותיה - כוריאוגרפיה: **בידישפיל: המגילה**. בתיאטרון הבימה: **סיגל**. עיצוב תנועה - בתיאטרון בית ליסין: **אהבת חיי**. בתיאטרון אורנה פורת לילדים לנוער: **60/60** - Schauspielhaus Graz Austria - **הכח וינה**. בתיאטרון ילדים: **טיול לארץ התווים**. בתיאטרון הבימה והקאמרי: **חגיגה**. בתיאטרון הארצי לילדים ונוער: **הארנב ממושי**. עבודות בימוי - בתיאטרון בית ליסין: **זיסעלע** (כתיבה, בימוי וכוריאוגרפיה), **סיפור אהבה** (כתיבה, בימוי וכוריאוגרפיה). בתיאטרון חולון: **ג'ק**, **עכבר וכל השאר**. במדיטק: **לילה בלי ירח** (עיבוד, בימוי וכוריאוגרפיה). הפקה משותפת של ת. מופע ות. הקיבוץ: **תיבת הנגינה** (בימוי וכוריאוגרפיה). בצוותא: **הגדוד העברי** (כתיבה, בימוי וכוריאוגרפיה).

אַרבעה נכנסו לפרדס תלמוד בבלי מסכת חגיגה (י"ד, ב)

אַרבעה נכנסו לפרדס, ואלו הם: בן עזאי וכן זומא, אחר נר' עקיבא.
אמר להם ר' עקיבא: כשאנכם מגיעים אצל אבני שיש טהור, אל תאמרו: מים, מים!
משום שנאמר: "דבר שקרים לא יכון לנגד עיני".
בן עזאי הציץ ומת, עליו הכתוב אומר: "קר בעיני ה' המוֹתה לְחִסְדֵּיו".
בן זומא הציץ ונפגע, עליו הכתוב אומר: "דבש מצאת אכל דרך פן תשבֵּענו והקאתו".
אחר קצץ בנטיעות. ר' עקיבא יצא בשלום.

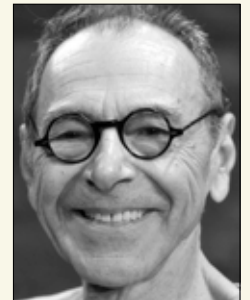
יונה אליאן-קשת < אידה

למדה תיאטרון באוניברסיטת תל אביב. השתתפה בהצגות - בתיאטרון הקאמרי: ביוגרפיה, יום אחד מתעוררים, הן לא תקחוה עמך. בתיאטרון באר שבע: ועידת פסגה, מירנדולינה, אם הבית, יתוש בראש. בתיאטרון הבימה: חלום ליל קיץ, מי תהום, הלילה ה-12, חתונת הדמים, פירוד זמני, מעגל הגיר הקווקאזי, טרטיף, רוח האש. בתיאטרון חיפה: מהומה רבה על לא דבר. בתיאטרון בית ליסין: מורה שיגעון, זוג פתוח, הזוג המוזר, ביאנקה, מי מפחד מווירג'יניה וולף, קול קטן, תשוקה, מירל'ה אפרת, צור וירושלים, פלדה, פילומנה (1993, 2005), אהבת חי, מייק, תנאים של חיבה, עלמה ורות, שיינדלה, 33 וריאציות. בתיאטרון המסחרי: זוג גרוש, פאדם פאדם, נוסטלגיה זה לא מה שהיה. כן כיכבה בסרטים ובהפקות בינלאומיות: נורית, שלושה ועוד אחת, תלווה את אשתך, יעקב ורחל, החורף האחרון, כיכר החלומות, קוראים לי שמיל, רחוב 60, יופי של צרות, האיטלקים באים. בטלוויזיה - הגישה תכניות: שלוש ארבע חמש וחצי, משהו מהסרטים, סטייל - תכנית שבועית, הבילויים - תכנית תרבות - תכנית שבועית בערוץ 2. בסדרות בטלוויזיה: גילמה את הנזי ברנד בקסטנר, מרחב ירקון, אשה אחרת, זינזנה, שלוה, סברי מרגן. זוכת פרס קלצ'קין - קרן התרבות אמריקה-ישראל 2008.

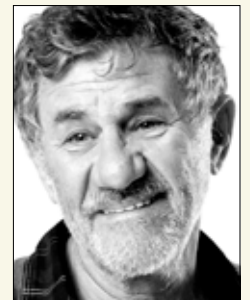
יצחק חזקיה < מנשה צירקין

הופיע בתיאטרון הקאמרי משנת 1968. לאחרונה שיחק בקאמרי את פולוניוס בהמלט, קרלוס הומינדס ביתוש בראש, סאליירי באמדאוס, דייבס במנהל הבית. בתיאטרון באר שבע: ארגון בהחולה המדומה. בתיאטרון האוניברסיטה המלך ליר בבימוי יוסי יזרעאלי. בתיאטרון בית ליסין: אהרלה במכולת (בשיתוף תיאטרון הקאמרי), בטהובן-33 וריאציות, גונקל במלאכת החיים.

אברהם סלקטר < בועז

למד ב-H.B studio, ניו-יורק. השתתף בהצגות בתיאטרונים שונים. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הקאמרי: תיקון חצות, אבא של חתן, אדון וולף. בתיאטרון הבימה: הבחורים בדלת ממול, יוליוס קיסר, סדקים בבטון, אנטיגונה (בשיתוף תיאטרון הקאמרי). בתיאטרון בית ליסין: מירל'ה אפרת, פלדה, פילומנה, איש הגשם, אנדה, פרינסס מרי 7. רוחל'ה מתחתנת. תיאטרון חיפה בשיתוף עם תיאטרון הבימה: ההולכים בחושך, ציד המכשפות. בתיאטרון חיפה: החתונה האחרונה, זכרונות חוף בריטון. בקולנוע: חולה אהבה משיכון ג', נקמתו של איציק פינקלשטיין, חסר קצת סוכר, ל"ג בעומר, שיגעון של אבא, השוטר אזולאי, ג'ירפות, התפרצות x. בטלוויזיה: סיטון, קו 300, בלש בירושלים, פיספוסים, שמש, סיפורים קצרים על אהבה, שבתות וחגים, פרשת השבוע, החברים של נאור, מרחב מוגן ועוד. בימים אלו מופיע בהצגת היחיד משפט דוד שאותה עיבד וביים עפ"י ספרו של ג'וזף קלר.

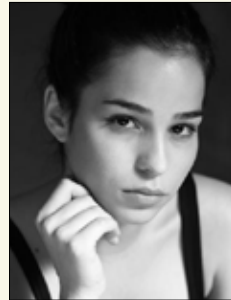
פלורנס בלוק < צביה

ילידת צרפת, עלתה לארץ ב-1988. בוגרת מגמת משחק באוניברסיטת תל אביב 1992. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון חיפה: כובע הקש האיטלקי, אופרת היהודים, הילד חולם. בפסטיבל אבניון: Verni Ssage בתיאטרון הקאמרי: אשכבה, דוניה רוסיטה. בתיאטרון החאן: אדמה קדושה, אושר, אשליה, בגדי המלך, גן הדובדבנים, הזמרת קירחת יותר, המצליחים, הקסם הגדול, מאכניל, מילה של אהבה, מלחמה על הבית, נישואים, שלוש נשים מחכות, הקמצן. בתיאטרון אנסמבל הרצליה: תנינים, אנטיגונה. בצוותא: ככה בדיוק רציתי. בתיאטרון גבעתיים: לה פמיליה. בקולנוע: נשים, כלבים לא נובחים בירוק, שרמן בחורף, מסעות ג'ימס בארץ הקודש, אבנים. בטלוויזיה: ספי, מולייר, תיק סגור, שאול, משחק החיים, חלומות מתוקים, החיים זה לא הכל.

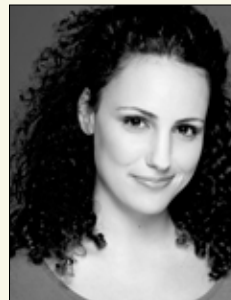
סיון כהן < רקדנית א'

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה בית צבי, 2012. במסגרת הלימודים השתתפה בהצגות - בית ברנרדה אלבה, תשוקה, שיקגו, גבירתי הנאוה ועוד. בתיאטרון הספרייה: צלילי המוסיקה. בתיאטרון מדיטק בשיתוף ת. בית ליסין: ילדת הפעמון. בתיאטרון מופע בשיתוף הלהקה הקיבוצית: אצבעונית. זהו תפקידה הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

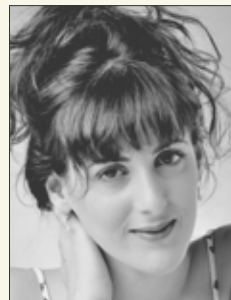
לירון ויגדור < רקדנית ב'

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה בית צבי, 2012. במסגרת הלימודים השתתפה בהצגות - אביב מתעורר, עלובי החיים, מחלת נעורים, סיבוב מסוכן, סיפור הפרברים ועוד. בתיאטרון הספרייה: מרוב אהבה, האריה המכשפה וארון הבגדים. בתיאטרון ארצי לילדים ולנוער: והילד הזה הוא אני. זהו תפקידה הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

אור ברכה-וצר < רקדנית ג'

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה בית צבי, 2012. במסגרת הלימודים השתתפה בהצגות - שיקגו, בית ברנרדה אלבה, הלילה השניים עשר, בית המלאכה, חתונה מושלמת ועוד. משתתפת בקבוצת הצעירים של אנסמבל עיתים. זהו תפקידה הראשון בתיאטרון הרפרטוארי.

פרדסים והיסטוריה

ליצור מקום עבודה ליהודי הישוב הישן. ב-1890 הוחל בנטיעת פרדסים במושבות, בתחילה בפתח תקוה. בשנת 1900 כבר היו בידי היהודים כמעט 2000 דונם פרדסים מתוך כ-10,000 דונם בארץ ישראל. באותה שנה גם הוקם, ביוזמת שמעון רוקח ויהושע שטמפר, הקואופרטיב הראשון של פרדסנים - 'פרדס'. ערב מלחמת העולם הראשונה כשליש מהפרדסים היו בבעלות יהודית. ענף הפרדסנות היווה מקור הכנסה עיקרי של הישוב בפלסטינה, אבל בעת המלחמה נקלע הענף, שהיה מבוסס בעיקר על יצוא לאנגליה, למשבר קשה.

בעקבות כיבוש ארץ ישראל על ידי הבריטים ב-1918, חודש יצוא השמוטי לבריטניה, בתוך זמן קצר ענף ההדרים היה לענף בעל התשואה הגבוהה ביותר, מה שגרם לגל מחודש של נטיעות פרדסים. עיקר הנטיעות בסקטור היהודי היו בשרון הדרומי ואף כי רוב הנטיעות המשיכו להיות של שמוטי, הוחל לגוון את סל הפירות ולנטוע גם אשכוליות, קלמנטינות ולימונים, כדי לא להיות תלויים בזן אחד ובשוק אחד.

בין 1926 ל-1936. ענף ההדרים היווה 75% מהיצוא הארץישראלי. סביב הפרדסים התפתחו המושבות והפכו לערים, הוקמה תעשייה למוצרי פרי וכל אלה סיפקו

האזכור הראשון לגידולו של פרי הדר בארץ ישראל במקורותינו הוא מתקופת החשמונאים ובתקופת הורדוס הפכה גם בית הפרובינציה, קיסריה, לאזור גידול של הפרי.

בעת פלישת נפוליאון לארץ ישראל (1799) כבר נודעה הפרדסנות של יפו באיכות תפוזיה. המעבר מארץ שגדלים בה הדרים לארץ המייצאת הדרים התרחש עם הופעתו של תפוז השמוטי במאה ה-19 (כנראה מוטציה שהתגלתה בעצי הבלאדי) פתיחת תעלת סואץ והפעלת קו אוניות קיטור סדיר בין פורט סעיד לאירופה.

הפרדס העברי הראשון נקנה על ידי סר משה מונטיפיורי ב-1855 לא הרחק ממקוה ישראל, כדי

משוחררים ועולים חדשים, לספק מזון בריא ולהכניס מטבע זר למדינה שזה אך קמה וקופתה היתה ריקה. בכל שנה ניטעו עשרות אלפי דונמים של פרדסים ובתחילת שנות ה-70 כבר הגיע שטח הנטיעות ל-420 אלף דונם. היקף הייצור הגיע ל-1.7 מיליון טון פרי, שמתוכם כמיליון טון פרי שווקו ליצוא תחת המותג Jaffa. נבנו בתי אריזה משוכללים, הוכנסו שיטות עיבוד, פיתוח והגנה על הפרי.

המותג Jaffa הפך באירופה שם נרדף לאיכות וטעם פרי מעולה. ענף ההדרים היה ענף היצוא מס' 1 של ישראל, גם מבחינת ההיקף וגם מבחינת הכנסות מטי"ח. כיום, בגלל כניסת מתחרים רבים לשוק ותנאי תחרות קשים (מרחק רב מהשווקים, הסכמי סחר וכד') הענף צומצם והיקף שטחי ההדרים בארץ ירד.

א.ר.ת. הדרים

למעלה מ-110 אלף מקומות עבודה, זאת כשאוכלוסיית הישוב העברי כולה מנתה כ-500 אלף נפש. ב-1939, ערב מלחמת העולם ה-2, כבר השתרע ענף ההדרים (יהודי וערבי) בארץ על פני 300 אלף דונם והיווה מקור הכנסה עיקרי של המשק הארץישראלי. המלחמה ניתקה בבת אחת את שוקי יצוא ההדרים של ארץ ישראל.

הממשלה הבריטית נחלצה לעזור לענף שנקלע למשבר עמוק, וב-1940 היא הקימה את ה"מועצה לשיווק פרי הדר", שמטרתה העיקרית היתה לסייע לפרדסנים היהודים והערבים.

בסוף המלחמה הענף היה הרוס. מערכות ההשקיה היו הרוסות, היבול היה נמוך והפרי גרוע. גם השוק האירופי היה הרוס. שוב החלה תקופת שיקום מואצת, בהשקעות מרובות, עד שבעונת 1947/48 שב יצוא ההדרים לרמה דומה לזאת שהיתה ערב המלחמה. אבל אז פרצה מלחמת השחרור וענף ההדרים שוב נקלע למשבר קשה.

בשנת 1949 היו בתחומי מדינת ישראל רק 130 אלף דונם פרדסים, שרבים מהם היו כה מוזנחים עד שלא נתנו כל פרי. אך ענף ההדרים היה הענף הראשון לאחר קום המדינה, שיכול היה לספק עבודה לרבבות חיילים

מנהלת ידידי התיאטרון:
תמר הררי

מרכזת ידידי התיאטרון:
כלנית סטמק

מייסדים
(12,000 ש"ח ומעלה)

אהובי יגאל
אהרני קלרה ועמוס
אלי ליאון עו"ד

ארליך עדי ועו"ד אמיתי
ברנדס ג'ני וחנינא
גאון משה

גולדמן סיגל ועו"ד אמיר
דותן ורדה ובעז
דנקנר אורלי ונוחי

הורביץ דליה ואלי ז"ל
יוסמן ברוריה ודודי
זהר נילי ואלי

חברת עופר השקעות בע"מ
חודורוב פארה ועופר
חכים דורית וקרמר שלמה

טוקטלי ד"ר עדנה
מלצר דורית וארז
פדרמן ליאורה ומיכאל

פרופר סוזי ודן
צלרמאיר מיכל ומיכאל
קן מרק רייף לחינוך, תרבות ורווחה

רכבי מיכל ויוביל
שגיא לידיקה ועמי
שטיינדלינג סוזאנה

שקד שושנה וישעיהו
2 תרומות בעילום שם

תמיכה בהפקת הצגות איכות
לילדים והצגתן בפריפריה

אגודת ידידי תיאטרון בית ליסין
נוסדה באפריל 2006

לפרטים ולהצטרפות:
טל. 03-7255338

**חברי ההנהלה
הציבורית**

עוזי ברעם - יו"ר
ערן אברהמי

פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד

נתנאל גלעדי
רמי בן-גל

שלום חבשוש
איריס מור

אריה מנדל
אריאל קפון

ד"ר חנה תמיר

מנהלת התיאטרון:
ציפי פינס

מנהל משאבי אנוש:
מיקי פרידמן

מחזאי בית:
הלל מיטלפונקט

דרמטורג התיאטרון:
אבישי מילשטיין

יעוז משפטי:
עו"ד נחום פיינברג

רואה חשבון:
אלי שפיר

מנהל השיווק:
מיכה וייסמברגר

**מנהלת הפקות
ותפעול:**
אדווה סמקין

מנהלת כספים:
לבנת פז

**במאי ומנהל
קבוצת הצעירים:**
גלעד קמחי

הפקה

מנהל הצגה ראשי: אלן פיטלוק
מנהלי הצגות: אירן אשל, אסנת גבאי
אורנה דויטש, ברוך וידרה
שושי זק, רולי יקואל, לני ורנצוויג,
שרון שפירא, ארז שפר

צוות טכני

מנהל טכני: ישעיהו ביבלש
מנהל במה ראשי: אלברטו בנדר
מנהלי במה: זיו אופר, חאלד ג'ארין,
ברוך וידרה, דניאל לוי,
סטניסלב מרק, אברהם נתנאל,
ליאור סאלם, סטניסלב סווסטקין,
מטיאס סטוליאיר
גיא קריספיל, נחום רז
עובדי במה: יניב אלבז, דניאל ברק
יהודה גרוס, נביל, טאפש,
אלון כליף

מנהל מח' תאורה: ראובן וולנר
תאורנים: שוקי אבו-חצירה,
ניסים דלרייה, שמואל הס,
יוני לביא, יוליוס מאירסון,
פרננדו מחאיקר, אולג סטפנוב,
ליאור עזרא, אייל עובדיה,
דולב ציגל, קונסטנטין רייבסקי
מנהל מח' הגברה: תמר אלפיה
הגברה: אבישי אסור, אסף בן אבי,
רז בליצבלאו, גיורא הרמן,
ליאור דלמן, סטס סוסניבקר,
אורן פרי, שרון ראובן,
יורי שכנוביץ, סרגיי שקורין
מנהל ייצור: רמי דקל
אביזרים: יהודית בולקיאיר

מנהלת מח' הלבשה: אביבה חזיז
מלבישות, רקוויזיטיות, פאניות:
טל אדמון, מיכל אלון,
מיכל בן שושן, ולריה גלזמן,
דנה כהן, מריאנה גרייב, טל ניב,
אסיה נלן, אולגה פרגמן,
מרינה צורילוב, ליאורה רון
מיטל שלום, אירנה שפיצר
אחראי בטיחות: יעקב הכהן

להצגה זו

עוזרת במאי:
שושי זק
מנהלת הצגה:
אורנה דויטש
מנהלי במה:
גיא קריספל
נתנאל אברהם
תאורה:
יהושע אבו חצירה
שמואל הס
הגברה:
שרון ראובן

**שחקני התיאטרון
לעונות 2013-14 (לפי סדר א-ב)**

יונה אליאן-קשת
ליאור אשכנזי
פלורנס בלוך
אור בן-מלך
אסף בן-שמעון
אור ברכה-וצר
ששון גבאי
ישי גולן
ליאת גורן
ענבר גל
מורדי גרשון
אילנית גרשון
מיה דגן
דיקלה הדר
לירון ויגדור
ידיה ויטל
עמי ויינברג
אופיר וייל
יעל וקשטיין
מרים זוהר
הילה זיתון
רויטל זלצמן
יצחק חזקיה
יורם טולדנו
שלומי טפאיר
טליה יהלומי
סיון כהן
יעל לבנטל
מיכל לוי
אסי לוי
יניב לוי
שמרית לוטטיג
צביקי לוי
יפעת מאור
שמעון מימרן
חייקה מלכה

אבידן-בריר בחוריה וד"ר אברהם בריר
אדיר אילנה וישראל
אדלר רונית וראובן
אדרי פנינה ומשה
אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם
אור מיכאלה ותיאודור
אחיעזר רוני
אלאלוף שרה
אלוני שוש ולבוביץ' יורם
אלחנני איטה
אל-יגור מלכה ויובל
אלמוג דר' יעל (זכאי)
אלשיך יוסי
אנג'ל ענת ואודי
אסף רות ואברהם
אקורמן אסתר וברנר בני
ארזי מירי ושוקי
אריאל נורית וחיים
בארינבוים נטלי וצביקה
בהט מרישה וג'ו
בואנס רונית והבר איתן
בובליל בת שבע ומשה
בוקשפן נורית ועמרים
בוקשפן רוני ואלדד
ביגור אילנה ואברהם
ביילין עו"ד הלנה ועו"ד ישראלי יעקב
ביצ'צ' ניצן, פרופ'
בירן גינה ודני
בכר אורית ויוסי
בכרך יעקבי אסתר
בן עוזר רוני
בראון גבי
ברון ענת וגבי
ברנר אביבה
ברק נאווה וזינגר שלום
ברקת אלונה ואלי
ברקת מיקי ושייקה
גבראלי עדנה וארנן
גולדנברג אורה
גוריון יפעת
גיבלי ד"ר אלישבע ובנימין ז"ל
גיגר שרה ומיכאל
גיזלר עודדה ודן
גלאנץ טליה
גלבוט סולי וארנשטיין יורם
גלברד ברכה ויעקב
גליק נילי
גליקסמן דליה ויוסף
גמזו יעל וגיא
גרבינסקי דינה וישראל
גרסו ד"ר צביה ופרופ' יוסף
גרנבוים ורד ואילן
דגמי הגר ועזרא
דנקנר זהבה ויצחק

פדרבוש שלי וליאור
פדרבוש רוני ועקי
פדרמן רן
פוקס רעיה ויצחק
פינס עודד
פישר ד"ר אלי
פפושדו אלי
פרי אסנת ויעקב
פרי נאווה
פרלוק אורנה וד"ר חיים
פרנקל ענת ושמואל
צ'ורלי תמי
צ'תנובר יוסף
קונדה ציפי ואפרים
קפלן רוני
קריב אסי
קרן משפחת צבי ועפרה מיתר
רהב הילה ורני
רוטלי נלי ויאר
רונן (פקר) רן
רייז אורנה ואביב
ריכטר מיכל וגלי
רפפורט עירית ופרי גלן
שבט (שטריקס) רינה ואילן
שחר זהבה ואריה
שטיינר ד"ר יוספה
שטיר ישראל ואינשטיין אבי
שטראוכלר בת-שבע
שיינמן דניאלה ודן
שמר אלה ואריאל
שני הדסה ומאיר
שפיר עופרה ור"ח אלי
שפרינצק ריקי
שקד חיה
שקלים פנינה והרצל
שרון ד"ר נעמי ורן
שרם יוכי ואיציק
תאומים עירית ומשה
תדמור דב
4 תרומות בעילום שם

דרגור ורד ואברי
הירשמן פרי עדנה
הלפן אלי
המבורגר אילנה ויאר
המבורגר חנה וגדעון
הקר עדנה ועו"ד הרטבי זאב
הרטמן אסתר ואלקס
הרינג איריס
הרציאנו ד"ר לורט
וולטש טלי ועמוס
וורטהיים דרורית
זרניצקי אורה ויוסי
חנן פסיה ור"ח אריה
חשין רות ומישאל
טולידאנו נירה
טייק עירונה ודוד ז"ל
טיסונה נעמי ושלמה
טמיר ענת
טרנר אריאלה ויעקב
יונס חנה ואלי
כספי יהודית ופרופ' אליהו
כרמון ציפה ואריק
כרמל שוש ואליעזר
להב דורית והלל
לוי תמר ויוחנן
ליאור צביה ודן
ליבאי דוד, פרופ'
לין יהודית ועו"ד אוריאל
לנדאו ליאורה ואלי
לנדסמן גלית ויוסי
לקנר ברוריה וד"ר אמיר רוני
מאור גליה ויהושע
מאיר נילי ושי
מאירוביץ' אילנה ועוזי
מולכו שלומית ויצחק
מור שרון ומנו
מטלון רוני וניסו
מילוא דר' אלישבע ורוני
מיתר ג'וזיאן (צביה)
מיתר עופרה
מנדלסון חנה ויוסף
מנור נורית ויאוב
מנור רוני ויצחק
נאמן דליה ואייבי
נשיץ נחמה וגד
סגול טובה וסמי
סגל מרשה ומיכאל
סוארי עדיה ופרופ' יצחק
סיטון נורית וישה
סלונים תמי ואורי
סלע שרה ופרופ' מיכאל
עזרי יורם
עמית טובי ופרופ' עמי
ענבר יהודית ואורי

THE ORCHARD

By Yosef Bar Yosef

Directed by: **Avishai Milstein**

Set Designer: **Niv Manor**

Costumes Designer: **Ula Shevtsov**

Music: **Boaz Peleg**

Lighting Designer: **Adi Shimrony**

Movement : **Moria Zrachia**

Cast:

Yona Elia-Keshet - Ida

Florence Bloch - Tzvia

Itzhak Heskia - Menashe Tzirkin

Avraham Selectar - Boaz

Sivan Cohen - Dancer A

Liron Wigdor - Dancer B

Or Braca Vetzer - Dancer C

An enchanting romantic comedy about happiness - nobody really knows when it will befall! A beautifully written classic Israeli drama by Yosef Bar Yosef, Israel Prize laureate, and one of Israel's most prominent playwrights with a career spanning over fifty years. The play has garnered unprecedented critical acclaim worldwide.

While in search of students for the ballet class that she would like to open under the auspices of the Regional Council, Ida, a new immigrant ballet teacher from Russia, finds herself in a beautiful orchard belonging to the Head of the Regional Council, Menashe Tzirkin. This orchard, so typically Israeli, and its fresh fragrances, bring her back to her love of beauty, which she had nearly lost upon making aliyah to Israel; Menashe Tzirkin, the widowed orchard owner, immediately becomes the object of her affections. Their unexpected love story encounters fierce opposition on the part of Menashe's siblings, Boaz and Tzvia, who have set their sights on the orchard and fear that it will be registered under Ida's name. They cannot reconcile with her beauty, joie de vivre and the change that the love-struck Tzirkin is experiencing. And it appears that Tzirkin and Ida themselves are finding it difficult to contain the happiness that has befallen them in mid-life.

And how does it end? It's bitter-sweet – as in real life - like an orange from the orchard!

First performance: 19.1.2013 | Length: 1 hour and 30 min, without intermission

THE ORCHARD

By Yosef Bar Yosef

